ततः प्रविशत्यासनस्थो राजा।

राजा। विचिन्त्य।

सव्याजैः शपथैः प्रियेण वचसा चित्तानुवृत्त्याधिकं
वैलक्ष्येण परेण पादपतनैर्वाक्यैः सखीनां मुहुः।
5 प्रत्यासत्तिमुपागता नहि तथा देवी रुदत्या यथा
प्रक्षाल्येव तयैव बाष्पसलिलैः कोपो ऽपनीतः स्वयम्॥

सोत्कण्ठं निःश्वस्य। इदानीं देव्यां प्रसन्नायां सागरिकाचिन्तैव मां बाधते। तथा हि।

अम्भोजगर्भसुकुमारतनुस्तदासौ
कण्ठग्रहे प्रथमरागघने विलीय।
10 सद्यः पतन्मदनमार्गणरन्ध्रमार्गै-
र्मन्ये मम प्रियतमा हृदयं प्रविष्टा॥

यो ऽपि मे विश्रामस्थानं वसन्तकः सो ऽपि देव्या संयतस्तिष्ठति। तत्कस्याग्रे बाष्पमोक्षं करोमि। इति निःश्वसिति।

ततः प्रविशति विदूषकः।

15 विदूषकः। राजानं दृष्ट्वा। एसोक्खु णिरन्तरुक्कण्ठापरिक्खामं पि सविसेससलाहणीअं तणुं समुव्वहन्तो उदिदो विअ डुदिआचन्दो अधिअदरं सोहदि पिअवअस्सो। ता जाव णं उवसप्पामि। उपसृत्य। सोत्थि भवदो। दिट्ठिआ वड्ढसि देवीहत्थगदेण वि मए पुणो वि एदेहिं अच्छीहिं जं दिट्ठो सि।

राजा। दृष्ट्वा सहर्षम्। कथम्। वसन्तकः प्राप्तः। सखे। परिष्वजस्व माम्।

20 विदूषकः परिष्वजते।

राजा। वेषेणैव निवेदितस्ते देव्याः प्रसादः। तत्कथ्यतामिदानीम्। सागरिकायाः किं वर्तत इति।

विदूषको ऽधोमुखस्तिष्ठति।

राजा। वयस्य। किं न कथयसि।

25 विदूषकः। भो। अप्पिअं ति णिवेदिदुं ण पारेमि।

राजा। कथम्। अप्रियम्। व्यक्तमुत्सृष्टं जीवितं तया। हा प्रिये सागरिके। इति मोहं नाटयति।

विदूषकः। ससंभ्रमम्। समस्ससदु समस्ससदु पिअवअस्सो।

राजा। समाश्वस्य सास्रम्।

30 प्राणाः परित्यजत काममदक्षिणं मां
हे दक्षिणा भवत मद्वचनं कुरुध्वम्।
शीघ्रं न याथ यदि तन्मुषिताः स्थ नूनं
याता सुदूरमधुना गजगामिनी सा॥